

AYNA

Fatih YALINER

Neden benim içimde gezinmeye durmuş bir yıldızsın sen? deyip aynada saklanmış olan ona seslendim. Çok sessiz, pısrık ve cılızdı. Hissediyordum. Ordaydı. Onu kendiyile bırakmaya karar verdim. paltomu askılıktan kurtarıp özgürlüğe, kendimden büyük bir adım attım...

Arkamda yanıp söndüğünü fark ettim, göz ucuyla onun gölgesini tekrar dönüp aradım, yine yok... beni önemsemediği için alındım. Tavus kuşu gibi tüylerini gösterişe açmış erkekliğimi yanıma alıp hışımla uzaklaştım onun dünyasından.

Gökyüzü bugün parçalamış bulutları. Neden bilmem. Gökyüzüne sormaya vaktim olmadı bu sefer. Duymuş... Hafif bir yıldırımla bana tebessüm etti. Umursamadım çünkü bulamadığım bir şeyi kaybettiğime üzüldüm. İhlamur ağaçlarının altından geçtim, sonra bir iki doğa nesnesi, bir iki tane de insan tipini ardımda bıraktım. Üzgünlüğüm, kendini yorgunlukla harmanlayıp beni birkaç defa tüketmeye çalıştı. Başaramayınca o da beni kendi hâlime bıraktı.

Ey mavi, ne su ne ışık ne bir renk ne de bir duyum olarak bugün bana uğramadın. Hâlbuki bugün göğsünde sessiz bir leke gibi durmak isterdim, bugün sana çok ihtiyacım var. Neden bu küskünlük dedim, sonra içimde beliren arsız bir gitme isteğiyle cevap beklemeden ses gibi uzadım. Bugün günümde değilim. Soru sormaya nedense üşeniyorum bugün, sevgili camıma vuran Şah Mehtab'ın diyarından sürülmüş kazaskerler. Beni bağışlayın. Bugün hiç zamanı değil konuşmanın. Zaten seslerimiz birbirine değmiyor ya, ben boşa sormuş oluyorum, sonra siz bana susmuş ve ben de -miş gibi oluyorum, sonra bazı bazı...

Ne oldu bilmiyorum birden. Renk yok, ses yok, duyum yok, bir şey yok, hatta hiçbir şey yok. Görümü açıyorum ve bir şey çağırıyor sanki beni. O şey sanırım belki bir parlaklık, belki ışık, belki de inanç, istenç, arzu, umut... Hayır... Derin bir boşluk.

Neden sönmeye vardın ey boşluk? Kökünü nereye demirledin de böyle bu kadarlık her şey. Çağırdın beni; ikiletmedim, geldim. İzledim hayatı realist pencerelerden, yalnızlığın varlığa soyundu benle. Bense kaybettim cismimi. Dişlerim döküldü, adım unuttum, seslerle birlikte hız buldum. Neden söndün ey boşluk? Neden bedenimi istedin benden? İçim senle bezendi ki dünyada yaşanmayacak kadar müthiş hayallerle bezendim. Ben şimdi adımımı atıyorum ya uzaklaşıyorum kendi nedenimden. Aşıyorum ya seni, çılgınları yarıp içindeki acının özüne ulaşıyorum. Adımımı atıyorum ya, özgürlüğümü verecek olan yokluğa kavuşuyorum. Sana, yokluğa, yıldıza ve boşluğa kavuşuyorum. Hasretle...